PARLAMENTUL EUROPEAN

2004 *2009*

Comisia pentru libertăţi civile, justiţie şi afaceri interne

2008/2331(INI)

2.2.2009

PROIECT DE RAPORT

referitor la o politică comună de imigrare pentru Europa: principii, acţiuni şi instrumente
(2008/2331(INI))

Comisia pentru libertăţi civile, justiţie şi afaceri interne

Raportor: Simon Busuttil

PR_INI

CUPRINS

Pagina

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN 3

EXPUNERE DE MOTIVE.....10

PROPUNERE DE REZOLUȚIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN

referitor la o politică comună de imigrare pentru Europa: principii, acțiuni şi instrumente
(2008/2331(INI))

Parlamentul European,

– având în vedere Comunicarea Comisiei din 17 iunie 2008, intitulată „O politică comună de imigrare pentru Europa: principii, acțiuni şi instrumente” (COM(2008)0359),

– având în vedere Opinia Comitetului Regiunilor din 26 noiembrie 2008 privind o politică comună de imigrare pentru Europa[1],

– având în vedere Pactul european privind imigrarea şi azilul, adoptat de Consiliul European la 15 şi 16 octombrie 2008[2],

– având în vedere Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele şi procedurile comune, aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală[3],

– având în vedere Regulamentul (CE) nr. 863/2007 al Parlamentului European şi al Consiliului din 11 iulie 2007 de stabilire a unui mecanism de creare a echipelor de intervenție rapidă la frontieră[4],

– având în vedere propunerea de regulament al Parlamentului European şi al Consiliului de stabilire a criteriilor şi mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau un apatrid (Reformare) (COM(2008)0820)

– având în vedere Comunicarea Comisiei din 17 octombrie 2008, intitulată „La un an după Lisabona: parteneriatul Africa-UE în practică” (COM(2008)0617),

– având în vedere documentul de lucru al Comisiei intitulat „Evaluarea şi monitorizarea implementării planului UE privind cele mai bune practici, standarde şi proceduri pentru combaterea şi prevenirea traficului cu carne vie” (COM(2008)0657),

– având în vedere Strategia comună Africa-UE şi primul său Plan de acțiune (2008-2010) – Parteneriatul Strategic – adoptat la Summitul Africa-UE la 8/9 decembrie 2007, la Lisabona,[5]

[1] COR/2008/210.
[2] Documentul Consiliului 13440/08.
[3] JO L 348, 24.12.2008, p. 98.
[4] JO L 199, 31.7.2007, p. 30.
[5] Documentul Consiliului 7204/08 din 3 martie 2008.

– având în vedere Comunicarea Comisiei din 30 noiembrie 2006, intitulată „Abordarea globală privind migrația, un an mai târziu: către o politică europeană extinsă privind migrația”(COM(2006)0735),

– având în vedere Programul de la Haga privind întărirea libertății, securității şi justiției în Uniunea Europeană, adoptat în cadrul Consiliului European la 4-5 noiembrie 2004,

– având în vedere programul Tampere adoptat în cadrul Consiliului European din 15 şi 16 octombrie 1999, de stabilire a unei abordări coerente în domeniul imigrației şi al dreptului de azil,

– având în vedere rezoluția sa din 18 decembrie 2008 privind evaluarea şi dezvoltarea viitoare a Agenției FRONTEX şi a sistemului european de supraveghere a granițelor (EUROSUR)[1],

– având în vedere rezoluția sa din 20 noiembrie 2008 referitoare la propunerea de directivă a Consiliului privind condițiile de intrare şi de şedere a resortisanților țărilor terțe, pentru ocuparea unor locuri de muncă înalt calificate[2],

– având în vedere rezoluția sa din 20 noiembrie 2008 referitoare la propunerea de directivă a Consiliului privind o procedură unică de solicitare a unui permis unic pentru resortisanții țărilor terțe, în vederea şederii şi ocupării unui loc de muncă pe teritoriul statelor membre şi un set comun de drepturi pentru lucrătorii din țările terțe cu şedere legală pe teritoriul unui stat membru[3],

– având în vedere rezoluția sa din 2 septembrie 2008 privind evaluarea sistemului de la Dublin[4],

– având în vedere rezoluția sa din 23 aprilie 2008 referitoare la propunerea de directivă a Consiliului privind modificarea Directivei 2003/109/CE, în vederea extinderii domeniului său de aplicare la beneficiarii dreptului de azil[5],

– având în vedere rezoluția sa din 26 septembrie 2007 referitoare la planul de acțiune privind migrația legală[6],

– având în vedere rezoluția sa din 26 septembrie 2007 privind prioritățile politicii de luptă împotriva imigrației ilegale a resortisanților țărilor terțe[7],

– având în vedere rezoluția sa din 6 iulie 2006 privind strategiile şi mijloacele de integrare a imigranților în Uniunea Europeană[8],

---

[1] Texte adoptate, P6_TA(2008)0633.
[2] Texte adoptate, P6_TA(2008)0557.
[3] Texte adoptate, P6_TA(2008)0558.
[4] Texte adoptate, P6_TA(2008)0385.
[5] Texte adoptate, P6_TA(2008)0168
[6] JO C 219E, 28.8.2008, p.215.
[7] JO C 219E, 28.8.2008, p.223.
[8] JO C 303E, 13.12.2006, p.845.

– având în vedere Tratatul de la Amsterdam, în temeiul căruia puterile şi responsabilităţile din domeniul imigraţiei şi dreptului de azil sunt conferite Comunităţii, precum şi articolul 63 din Tratatul CE,

– având în vedere articolul 45 din Regulamentul său de procedură,

– având în vedere raportul Comisiei pentru libertăţi civile, justiţie şi afaceri interne, precum şi opiniile Comisiei pentru ocuparea forţei de muncă şi afaceri sociale, ale Comisiei pentru cultură şi educaţie şi ale Comisiei pentru drepturile femeii şi egalitate de gen (A6-0000/2009),

A. întrucât o abordare comună privind imigrarea în Uniunea Europeană a devenit o necesitate, mai ales într-un spaţiu comun fără controlarea frontierelor interne, unde acţiunea sau lipsa de acţiune a unui stat membru are un impact direct asupra celorlalte,

B. întrucât migraţia legală reprezintă o oportunitate de pe urma căreia pot profita atât migranţii, cât şi statele membre; întrucât progresul în domeniul migraţiei legale trebuie, totuşi, să fie însoţit de acţiuni eficiente de combatere a imigraţiei ilegale,

C. întrucât politicile europene privind migraţia trebuie să respecte normele legislaţiei internaţionale, în special cele care privesc drepturile omului, demnitatea umană şi dreptul de azil,

Consideraţii generale

1. Sprijină ferm stabilirea unei politici europene comune privind imigrarea, bazată pe un nivel înalt de solidaritate politică şi operaţională, încredere reciprocă, transparenţă, răspundere comună şi eforturi comune;

2. Consideră că o politică comună privind imigrarea necesită, de asemenea, stabilirea unei politici comune privind dreptul de azil şi salută raportul privind viitorul Sistemului european comun de azil (CEAS);

3. Reiterează faptul că gestionarea migraţiei necesită un parteneriat autentic şi cooperarea cu ţările terţe de origine şi de tranzit;

4. Consideră că imigrarea în Uniunea Europeană nu reprezintă o soluţie pentru a depăşi provocările cu care se confruntă statele în curs de dezvoltare şi că politica comună de imigrare trebuie să fie însoţită de o politică de dezvoltare eficientă;

5. Salută adoptarea de către Consiliul European, la 16 octombrie 2008, a Pactului european privind imigraţia şi azilul, precum şi acţiunile, instrumentele şi propunerile oferite de Comisie în comunicarea sus-menţionată privind o politică comună de imigrare pentru Europa: principii, acţiuni şi instrumente; invită Consiliul şi Comisia să treacă rapid la etapa de implementare a acestor angajamente;

Prosperitate şi imigraţie

Migrația legală

6. Consideră că migrația legală este necesară pentru a răspunde nevoilor Europei privind demografia, piața de muncă şi calificările; de asemenea, contribuie la dezvoltarea țărilor terțe, în special prin sumele de bani trimise de migranți; solicită implementarea unor sisteme sigure, care să faciliteze aceste transferuri financiare către țările terțe;

7. Consideră că migrația legală ar putea, de asemenea, constitui o alternativă la imigrația ilegală, deoarece oferă o cale de intrare legală, sigură şi organizată în Uniunea Europeană;

8. Subliniază necesitatea unei evaluări complete a nevoilor de calificare şi ale pieței în Uniunea Europeană; consideră, totuşi, că fiecare stat membru ar trebui să-şi mențină controlul asupra numărului de persoane necesare nevoilor sale de pe piața forței de muncă;

9. Reiterează necesitatea creşterii atractivității Uniunii Europene pentru lucrătorii cu înaltă calificare, luând în considerare implicațiile pe care aceasta le-ar putea avea asupra exodului creierelor în țările de origine, fenomen care ar putea fi atenuat printr-o migrare temporară sau circulară;

10. Invită Comisia să furnizeze mai multe informații în țările de origine cu privire la posibilitățile de migrare legală, precum şi cu privire la drepturile şi obligațiile migranților stabiliți în Uniunea Europeană;

Integrare

11. Sprijină eforturile de integrare ale migranților legali, precum şi ale beneficiarilor protecției internaționale, respectând identitatea şi valorile Uniunii Europene şi ale statelor membre, inclusiv drepturile omului, statul de drept, democrația, toleranța şi egalitatea; recunoaşte că integrarea este mai dificil de obținut în statele care se confruntă cu presiuni semnificative legate de migrare;

12. Subliniază faptul că integrarea ar trebui să se bazeze pe includere socială, anti-discriminare, egalitate de şanse, educație, dialog intercultural şi gestionarea diversității în şcoli şi la locul de muncă;

Securitate şi imigrare

Gestionarea integrată a frontierelor

13. Consideră că gestionarea integrată a frontierelor externe este o condiție prealabilă pentru o politică comună eficientă privind imigrarea şi că aceasta trebuie să fie dezvoltată în paralel cu alte politici, în special cele privind controlul vamal şi prevenirea amenințărilor legate de siguranță şi securitate;

14. Subliniază faptul că gestionarea integrată a frontierelor necesită sporirea investiţiilor în noile tehnologii, precum biometrica, luând în considerare legile privind protejarea datelor şi confidenţialitatea;

15. Solicită înlocuirea vizelor Schengen existente la nivel naţional cu vize Schengen uniforme la nivel european, înlesnind tratamentul egal al tuturor solicitanţilor de vize şi cere realizarea unui studiu în vederea introducerii unui sistem care să oblige resortisanţii ţărilor terţe să obţină o autorizaţie electronică înainte de a călători pe teritoriul Uniunii Europene;

Imigraţia ilegală

16. Regretă profund că, în ciuda apelurilor repetate ale Parlamentului European, se înregistrează progrese puţine şi insuficiente în lupta împotriva imigraţiei;

17. Îşi exprimă indignarea în faţa tragediilor umane cauzate de rutele maritime ale imigraţiei ilegale, în special la graniţele maritime de sud ale Uniunii, unde vase cu oameni părăsesc coastele africane şi pornesc în călătorii periculoase către Europa; solicită ferm adoptarea unor măsuri urgente pentru a opri tragedia o dată pentru totdeauna;

18. Consideră că, în ciuda creşterilor repetate ale bugetului, la insistenţele Parlamentului, Agenţia europeană pentru gestionarea cooperării operative la frontierele externe ale statelor membre ale Uniunii Europene (FRONTEX) nu realizează încă o coordonare eficientă a frontierelor externe ale Uniunii;

19. Salută iniţiativa Comisiei privind propunerea de revizuire a mandatului FRONTEX şi consideră că se impune în mod urgent întărirea agenţiei, în special prin extinderea capacităţii ei operaţionale şi a abilităţii de a interveni, în cadrul unor misiuni permanente, în zonele confruntate cu presiuni migratorii ridicate;

20. Consideră că FRONTEX necesită resurse adecvate, nu doar financiare, dacă se doreşte să-şi îndeplinească mandatul în mod semnificativ şi solicită statelor membre să intensifice punerea în comun a mijloacelor tehnice, iar Comisiei să facă propuneri legislative pentru instituirea unei solidarităţi obligatorii pentru Înregistrarea centralizată a echipamentului tehnic disponibil (CRATE), pe aceleaşi baze ca şi cele avute în vedere pentru Echipele de intervenţie rapidă la frontieră (RABIT);

21. Solicită agenţiei FRONTEX şi Comisiei să realizeze un studiu estimativ privind posibilitatea ca FRONTEX să obţină propriul său echipament şi privind posibilitatea transformării FRONTEX într-un instrument de pază a coastelor UE;

22. Consideră că FRONTEX poate avea deplină eficacitate doar dacă se intensifică eforturile privind acţiunile complementare, precum readmiterea şi cooperarea cu ţările terţe; invită Comisia să sprijine FRONTEX în această privinţă;

23. Sprijină crearea unor birouri specializate ale agenţiei, pentru a lua în considerare diversitatea situaţiilor, în special în ceea ce priveşte frontierele terestre din est şi frontierele maritime din sud;

24. Reaminteşte că imigraţia ilegală este coordonată, deseori, de reţele criminale care, până acum, s-au dovedit a fi mai eficiente decât acţiunea comună a Europei; are convingerea că această reţea cinică este responsabilă de moartea a sute de oameni, care îşi pierd viețile pe mare, în fiecare an; prin urmare, invită Comisia şi Consiliul să îşi intensifice eforturile în lupta împotriva crimei organizate şi a traficului de carne vie;

Returnări

25. Consideră că trebuie să li se ceară să plece migranților care locuiesc în mod ilegal pe teritoriul statelor membre şi care nu au dreptul să primească azil; în acest sens, salută adoptarea unei directive privind returnarea şi îndeamnă statele membre să o transpună cât mai curând posibil; invită statele membre să se asigure că returnările sunt realizate cu respectarea legii şi a demnității persoanelor implicate, privilegiindu-se returnările voluntare;

26. Invită Comisia să continue implementarea efectivă a obligației țărilor terțe de a reprimi cetățenii care locuiesc ilegal pe teritoriul Uniunii Europene, după cum se specifică în articolul 13 din Acordul de la Cotonou din 23 iunie 2000; solicită întărirea acestor prevederi în cadrul negocierilor privind noul Acord ACP (Statele din Africa, Caraibe şi Pacific);

27. subliniază necesitatea ca politica de returnare să dobândească o adevărată dimensiune europeană, prin recunoaşterea reciprocă a deciziilor de returnare; îndeamnă la sporirea cooperării între statele membre cu privire la punerea în aplicare a returnărilor şi întărirea rolului FRONTEX în operațiile comune de returnare;

28. Invită la întărirea cooperării cu țările de origine, inclusiv prin intermediul cooperării consulare, pentru a facilita procedurile de readmitere şi îndeamnă Comisia să evalueze acordurile de readmisie existente, pentru a facilita implementarea acestora şi pentru a trage învățăminte pentru negocierea acordurilor viitoare;

Solidaritate şi imigrație

Coordonarea dintre statele membre

29. Regretă profund că statele membre nu au dat dovadă de suficientă solidaritate în fața amenințării crescânde a imigrației; solicită revizuirea urgentă a programului cadru privind solidaritatea şi gestionarea fluxurilor migratoare, pentru perioada 2007-2013[1], precum şi a celor patru obiective financiare ale sale, astfel încât acestea să reflecte noile realități datorate unor presiuni ridicate ale migrației şi să poată fi folosite pentru a răspunde unor nevoi urgente, precum fluxurile migratorii masive;

30. Salută angajamentele luate de statele membre în cadrul Pactului european sus-menționat privind imigrația şi azilul, în ceea ce priveşte nevoia de solidaritate; salută, în special, includerea unui mecanism voluntar de împărțire a responsabilității, care permite

[1] (COM(2005)0123).

realocarea intra-europeană a beneficiarilor dreptului de azil acordat de statele membre, care se confruntă cu presiuni migratorii specifice şi disproporţionate asupra sistemelor naţionale de acordare de azil, acest lucru datorându-se în special situaţiei lor geografice sau demografice sau altor state membre; salută, de asemenea, alocarea în acest scop a 5 milioane de euro, în cadrul bugetului european pentru 2009, sub forma Fondului European pentru refugiaţi; invită Comisia să implementeze imediat acest mecanism şi să propună urgent o iniţiativă legislativă pentru a institui un asemenea mecanism la nivel european, în mod permanent;

31. Sprijină revizuirea Regulamentului Consiliului (CE) nr. 343/2003 („Regulamentul de la Dublin”)[1], pentru a asigura o atribuire mai echitabilă a responsabilităţii în ceea ce priveşte examinarea cererilor de azil;

Cooperarea cu ţările terţe

32. Regretă că în urma cooperării cu ţările terţe nu au fost obţinute suficiente rezultate, cu excepţia notabilă a cooperării Spaniei cu state terţe precum Senegal; solicită sprijinirea specifică a ţărilor terţe de tranzit şi origine, pentru a le ajuta să-şi constituie o capacitate de gestionare eficientă a frontierelor, implicând FRONTEX în misiuni de ajutorare la graniţă în respectivele ţări;

33. Subliniază faptul că toate acordurile cu ţările de origine sau de tranzit trebuie să includă capitole referitoare la cooperarea privind imigraţia şi solicită crearea unei politici ambiţioase, împreună cu ţările terţe, privind cooperarea poliţiei şi a instituţiilor judiciare, pentru a lupta împotriva organizaţiilor criminale internaţionale care se ocupă cu traficul de carne vie şi pentru a aduce persoanele vizate în faţa justiţiei; de asemenea, solicită Comisiei să-şi intensifice sprijinul, inclusiv asistenţa tehnică şi financiară, în favoarea ţărilor terţe;

34. Subliniază importanţa unei politici de dezvoltare în ţările terţe de origine sau de tranzit, ca o metodă de a răspunde de la bun început provocării imigraţiei; solicită o coordonare îmbunătăţită a politicilor europene de dezvoltare şi a celor privind imigraţia, luând pe deplin în considerare obiective strategice precum Obiectivele de dezvoltare ale mileniului;

0
0 0

35. Încredinţează Preşedintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluţie Consiliului, Comisiei, precum şi guvernelor şi parlamentelor statelor membre.

[1] JO L 50, 25, 2.2003, p. 1.

EXPUNERE DE MOTIVE

Introducere

Nu există nicio îndoială că imigrarea este una din principalele provocări cu care se confruntă Europa în prezent. În abordarea acestei provocări, putem fie să adoptăm politici care să o transforme într-o oportunitate, fie să gestionăm în mod greşit situaţia, cu un cost ridicat pentru toate părţile implicate.

Experienţa a demonstrat că imigrarea reprezintă o preocupare comună, în care ţările UE pot şi ar trebui să acţioneze împreună pentru beneficiul reciproc. Ţările care acţionează pe cont propriu, indiferent de mărimea lor, se străduiesc să ofere un răspuns adecvat, cu atât mai mult într-o zonă a libertăţii de mişcare şi în spaţiul Schengen.

Ca rezultat al frontierelor externe comune, acţiunile sau lipsa de acţiune a unui stat membru afectează interesele celorlalte. În acelaşi mod, presiunile exercitate de migraţie care afectează un anumit stat membru sunt, de asemenea, un motiv de îngrijorare pentru întreaga Uniune. Prin urmare, se solicită UE să adopte un rol definitoriu în construirea unei politici europene comune de imigrare.

Raportorul consideră că impulsul de a construi o adevărată politică europeană comună în domeniul imigrării a atins acum un avânt de neoprit, iar Uniunea Europeană ar trebui să profite de oportunitatea de a o îndeplini. În caz contrar, vom regreta.

Au fost înregistrate realizări importante ca urmare a Programelor Tampere (1999-2004) şi Haga (2004-2009), iar contribuţia Parlamentului European în acest demers este binevenită. Cu toate acestea, politica de imigrare rămâne fragmentată, iar piesele necesită să fie adunate într-o imagine de ansamblu coerentă. Mai sunt încă multe lucruri de realizat. Este necesară o viziune politică comună bazată pe realizările din trecut, dar care este, de asemenea, proiectată în viitor. Pentru a realiza acest lucru, este nevoie de mai multă determinare, iar ţările UE trebuie să lase deoparte mândria naţională şi să fie de acord să lucreze mai bine împreună.

Raportorul salută adoptarea de către Consiliul European la 16 octombrie 2008 a Pactului european privind imigraţia şi azilul, care a recunoscut fără echivoc nevoia Europei de a înainta către o politică comună. Principiile, acţiunile şi instrumentele pentru o politică comună de imigrare sunt în sfârşit definite şi, întrucât mandatul 2004-2009 al Parlamentului European se apropie de final, raportorul speră să schiţeze, în acest raport, liniile directoare pe baza cărora ar trebui să fie continuată viziunea Parlamentului referitoare la o politică europeană comună de imigrare în anii care vor urma.

Raportul urmăreşte să acopere toate dimensiunile imigrării pentru a oferi o imagine de ansamblu. Cu toate acestea, este necesară o analiză mai amănunţită pentru acţiunile şi instrumentele individuale.

Europa riscă să fie surprinsă de evenimente

Dacă Europa nu ia măsuri urgente pentru a avansa o politică comună de imigrare, riscă să fie depăşită de evenimente. Iar evenimentele dramatice din jurul nostru au dovedit că suntem deja

în întârziere. În ultimii ani, presiunile exercitate de migrație au crescut la noile frontiere de est şi sud ale Uniunii. În partea de sud, presiunile au fost deosebit de grave, prin fenomenul oamenilor care se îmbarcă în călătorii periculoase în speranța de a ajunge pe continentul european.

În fiecare an are loc o tragedie umană mortală, cu sute de vieți omeneşti pierdute pe mare şi, în mod şocant, această tragedie poate trece neobservată - în 2007, se crede că mai multe persoane şi-ar fi pierdut viața în Marea Mediterană şi în insulele Canare decât în războiul din Liban, în timp ce în 2008, mai multe persoane au murit pe mare decât în războiul din Gaza. Această tragedie umană trebuie să fie oprită de îndată.

Mii de imigranți sunt salvați pe mare, iar țările UE au o responsabilitate importantă în această privință. De exemplu, din cei 2 700 de imigranți care au sosit în Malta în 2008, mai mult de 2 000 au fost salvați pe mare, atunci când vapoare pline cu imigranți pe ruta către Lampedusa (Italia) au fost în primejdie şi au fost salvați de escadra maritimă a forțelor armate malteze, angajate frecvent în operațiuni de salvare cu grad ridicat de risc în largul mării.

Unele țări sunt expuse presiunilor exercitate de migrație într-un mod mult mai sever decât altele. Insulele Canare (Spania), Lampedusa (Italia), Malta şi Cipru au fost afectate în mod special, la fel cum au fost şi alte state membre, precum Grecia. Dar, în timp ce imigranții care sosesc în Lampedusa sau Insulele Canare pot fi transferați rapid pe continent în Italia sau Spania, cei care sosesc în Malta nu pot fi transferați, deoarece politica de imigrare din Europa nu prevede încă acest tip de transfer în cadrul UE.

Prin urmare, politica comună de imigrare a Europei trebuie, de asemenea, să se transpună într-o politică de solidaritate cu acele state membre care se află la frontierele externe ale Uniunii, deoarece acestea protejează şi frontierele externe ale Uniunii. Iar atunci când imigranții sosesc în aceste țări, în timp, aceştia tind să se mute în alte zone ale Uniunii.

1. Prosperitate şi imigrare

Cu excepția cazului în care Europa vrea să devină un continent fortăreață, care trăieşte în negare cu privire la atracția evidentă pe care o prezintă față de imigrarea din țările terțe, o politică comună de imigrare trebuie să includă în mod necesar norme cu privire la intrarea legală în Europa. Într-adevăr, o cale legală către Europa înseamnă, de asemenea, că domeniul de aplicare şi stimulentele pentru căile ilegale sunt reduse extrem de mult.

Există puține dubii că migrația legală poate contribui la creşterea economică a UE şi, în special, în acele state membre care au nevoie de imigranți din cauza situației de pe piețele forței lor de muncă sau din cauza demografiei. În plus, imigranții trimit bani în țările lor de origine şi contribuie astfel la dezvoltarea acestor țări. Prin urmare, dacă este organizată în mod corespunzător, migrația legală ar putea fi o situație avantajoasă pentru toți.

1.1 Migrația legală

Migrația legală ar trebui să fie reglementată prin norme clare, transparente şi echitabile, cu toate că, în acest stadiu de dezvoltare, este evident că fiecare stat membru trebuie să păstreze controlul asupra numărului de lucrători pe care îi poate integra pe piața forței de muncă, acordând atenția cuvenită preferinței comunitare. În urma adoptării Cărții albastre, este, de

asemenea, timpul să se meargă mai departe şi să se ofere oportunităţi pentru lucrătorii mai slab calificaţi şi pentru cei sezonieri.

Efectele exodului de creiere ar trebui, de asemenea, luate în considerare, dar, având în vedere că lucrătorii cu înaltă calificare din ţările terţe se mută oricum, nu are sens ca Europa să îi piardă. În vederea atenuării efectelor negative, raportorul sprijină „exodul creierelor", prin încurajarea migraţiei temporare sau circulare.

1.2 Integrare

Imigranţii care intră într-un mod legal şi care se pot stabili pe baza unei integrări pe termen lung, ar trebui să fie susţinuţi, deoarece situaţia este benefică atât pentru imigranţi, cât şi pentru societatea-gazdă. Instrumentele de politică ar trebui să permită imigranţilor integraţi să participe în comunitatea lor locală, promovând diversitatea la locul de muncă şi în şcoli şi combătând discriminarea. Cu toate acestea, imigranţii care doresc să se integreze trebuie să fie pregătiţi să respecte identitatea şi valorile UE şi ale statelor membre, inclusiv drepturile omului, statul de drept, democraţia, toleranţa şi egalitatea. În mod evident, integrarea este mai puţin posibilă în ţările care se confruntă cu presiuni excepţionale exercitate de migraţie, pentru că aceste ţări nu au capacitatea de a integra un număr mare de imigranţi şi, în orice caz, de multe ori imigranţii intenţionează să se mute în alte părţi ale Europei.

2. Securitate şi imigrare

Uniunea Europeană poate prezenta credibilitate în cazul migraţiei legale doar dacă demonstrează întâi că poate combate imigraţia ilegală. Raportorul consideră că, la nivel colectiv, Europa nu a făcut destul pentru a combate imigraţia ilegală, iar progresul rămâne lent şi insuficient. Această constatare provine în mare parte din absenţa continuă a instrumentelor comune la nivel european care să ajute la descurajarea rutelor ilegale de intrare. Prin urmare, nu este surprinzător faptul că rutele de imigrare pătrund prin punctele cele mai slabe. Europa trebuie să îşi asume un puternic rol de lider pentru a pune capăt imigraţiei ilegale o dată pentru totdeauna, în special în cazul în care aceasta depinde de crima organizată, de traficul de fiinţe umane şi în cazul în care conduce la decese neraportate ale victimelor neajutorate.

2.1 Gestionarea integrată a frontierelor

Statele membre trebuie să deţină controlul complet al frontierelor lor. Dar realitatea a demonstrat că statele expuse la presiuni exercitate de migraţie - indiferent de mărimea lor - s-au dovedit incapabile să îşi protejeze în mod eficient frontierele. Prin urmare, Europa trebuie să utilizeze toate instrumentele corespunzătoare, nu în ultimul rând noile tehnologii, cum ar fi biometria, pentru a le ajuta să realizeze acest lucru.

2.2 Frontex

Raportorul consideră că agenţia Frontex rămâne vehiculul ideal pentru canalizarea răspunsului colectiv al Europei cu privire la migraţia ilegală. Parlamentul a sprijinit deja această agenţie prin creşterea bugetului său operaţional cu peste 50 de milioane de euro. Cu toate acestea, agenţia nu a fost suficient de eficientă şi ar trebui să fie consolidată în continuare, atât în ceea ce priveşte resursele sale financiare, cât şi din punctul de vedere al capacităţii sale acţiune. În acest sens există, de asemenea, necesitatea de a stabili un sistem de

solidaritate obligatorie, prin care statele membre care îşi înscriu activele în inventarul centralizat al echipamentelor tehnice disponibile (CRATE) să îşi respecte cu adevărat promisiunile şi să participe la misiunile sale. Din păcate, experienţa a arătat că până în prezent, misiunile Frontex, în special patrulele sale maritime, au şovăit, deoarece statele membre ale UE nu au reuşit să îşi îndeplinească sarcinile sau să participe. Acest lucru necesită o reconsidere a acestui tip de misiuni şi a întrebării dacă agenţia ar trebui să aibă propriile sale active. Mai mult decât atât, Frontex nu poate fi pe deplin eficientă, decât dacă există un nivel adecvat de cooperare din partea ţărilor terţe şi împreună cu acestea.

2.3 Returnări

Resortisanţii ţărilor terţe care locuiesc ilegal pe teritoriul UE trebuie să părăsească teritoriul UE sau să fie returnaţi. Măsurile eficiente de returnare sunt, prin urmare, indispensabile. Ar trebui să se prefere întoarcerea voluntară, iar statele membre ar trebui să coopereze în privinţa acestor returnări, inclusiv prin organizarea de operaţiuni comune de returnare, care implică Frontex.

3. Solidaritate şi imigrare

O politică comună de imigrare ar trebui să se bazeze pe solidaritate, dar acest lucru a lipsit până acum şi de multe ori, statele membre care se confruntă cu presiuni severe exercitate de migraţie au fost lăsate să se folosească de propriile instrumente. Ca urmare, acest lucru a subminat încrederea în Europa. Tratatul de la Lisabona ar putea reinsufla încrederea în Uniunea Europeană, deoarece prevederile acestuia favorizează o consolidare a capacităţii Uniunii de a acţiona în comun în materie de imigrare.

3.1 Coordonarea dintre statele membre

Instrumentele financiare ale Programului general privind solidaritatea şi gestionarea fluxurilor de migraţie (2007-2013) au constituit un pas înainte în direcţia cea bună, dar au fost prea lente la început şi ar trebui să fie revizuite pentru a lua în considerare noile realităţi generate de schimbarea scenariilor.

Raportorul consideră că mecanismul de distribuire a sarcinii, prevăzut în Pactul european privind imigraţia şi azilul, ar trebui pus în aplicare cât mai curând posibil şi solicită Comisiei Europene să lanseze acest mecanism fără întârziere. Acesta va consta iniţial într-un program voluntar, care va permite realocarea în interiorul UE a beneficiarilor protecţiei internaţionale, de la statele membre care se confruntă cu presiuni specifice şi disproporţionate către altele. În acest scop, Parlamentul European a aprobat deja 5 milioane de euro în bugetul UE pe 2009 în cadrul Fondului European pentru Refugiaţi. Pe baza acestei experienţe, Comisia trebuie să propună ulterior modul în care acest mecanism poate fi transformat într-un instrument cu caracter obligatoriu şi permanent.

Solidaritatea trebuie să fie exercitată în cazul operaţiunilor de salvare în zonele maritime care se află sub jurisdicţia unor ţări terţe, precum şi prin revizuirea regulamentului de la Dublin.

3.2 Cooperarea cu ţările terţe

În cele din urmă, o politică comună de imigrare nu poate funcţiona decât dacă există un

parteneriat substanțial cu țările terțe, indiferent dacă sunt țări de origine sau de tranzit.

Rolul determinant al cooperării cu țările terțe a fost deja dovedit dincolo de orice îndoială. De exemplu, în 2008, ca urmare a cooperării Spaniei cu Senegal şi Mauritania, numărul celor sosiți în Insulele Canare a fost redus în mod remarcabil cu şaptezeci la sută. În schimb, în centrul regiunii mediteraneene, Libia a fost mai puțin deschisă la cooperare, iar sosirile au escaladat.

Prin urmare, problemele de migrare ar trebui să fie pe deplin integrate în cooperarea pentru dezvoltare a Uniunii Europene şi în cadrul altor politici externe. În acest sens, raportorul consideră că toate acordurile cu țările terțe ar trebui să includă capitole cu privire la cooperarea în materie de imigrare, inclusiv dispoziții privind posibilitățile de migrație legală, de control al imigrării ilegale şi de readmisie. Ar trebui să se stabilească birouri regionale în anumite țări terțe pentru a oferi asistență practică în materie de migrație legală şi returnarea voluntară a imigranților.